

Mads Jensen til en Ven

Bollerup på Als 12. april 1849.

Gode Ven!

Dit Brev fra den 4. april modtoget jeg i går. Du skal have Tak for dit gode Tilbud og fordi Du har sørget for mit Tøj. Det er en Trøst at høre noget fra Hjemmet. Jeg kan naturligvis ikke bilde Dig ind, at jeg til enhver Tid har det godt, men så længe der er Tyskere at slås med, må du ikke tro, at jeg bliver ked af Livet som Soldat.

Den 3. april gik vi til Sundeved. Da vi var tæt på Gravensteen, hørte vi Kanon- og Geværild. Vi fik nu Ordre til hurtigere March og havde næsten nået dem, da de begyndte at overøse os med Granater. Vi måtte dukke os for disse Granater, som slog i Jord og splintrede Træer ved Siden af os. Jeg blev jeg så arrig, at jeg knap havde Tid til at blive på min Plads og mit Tornyster blev så let, som om der Intet var i det. Endelig blev der dannet Kæde, og sammen med andet Jægerkorps styrtede vi efter tyskerne det bedste vi kunne.

De forlod straks den Grøft, de brugte som Dækning og løb ind i Skoven. Vi måtte storme dem igen, og Kuglerne tromlede ligesom en Flok Oldenborrer, indtil vi kom til Skoven. De var meget næsvisse over for os, for vi var ganske tæt på, men det var umuligt at ramme dem imellem de mange Træer. Da vi kom til Udkanten af Skoven var der et Par Huse, som skulle undersøges, og her viftede Én med sin Hat, at der var Fjender ad en Vej. Jeg løb straks efter hans Vink, men så ingen Tyskere. Jeg fandt derimod et Par Kurve med Brændevin, Cigarer, Tobak, Kager og nogle små Oste. Desuden lå der en Sabel og mange Kapper og Tornystre.

Jeg var netop i gang med at erobre Kager og Cigarer, da jeg så et Par tyskere ikke langt fra mig på den anden Side af Bakken. Det var 2 ridende Officerer, og da jeg rettede Ryggen, flygtede de. Jeg nåede ikke engang til at skyde efter dem, og da jeg kom op på Bakken, var de hverken at høre eller se.

Jeg så én til den anden Side, der stod ved et Træ op til et Hus og lagde an og sigtede efter mig. Jeg sprang et Par Skridt til Siden så jeg var i Dækning ved Huset. Da han havde fyret, ville jeg se, om jeg kunne ramme ham, når han løb. Jeg lagde an og skød, men der var en anden på samme Plads der fyrede samtidigt som jeg. Jeg traf ham ikke, men hans Kugle gav sådan et Brøl forbi mit Øre, at jeg nær var blevet døv.

Senere gjorde vi holdt udenfor Gravensteen. Vi havde kun fire Sårede og en af dem døde, da han kom til Sønderborg. Det var en Gårdmandssøn fra Mørkhøj, som hedder Peder. Han døde af et Skud i Underlivet.

Den 6. drog tog vi på Feltvagt Om Aftenen. Vi kom igennem en By, som hedder Saderop. Der lå mange Døde og Sårede og vi mødte også et Kompagni, hvor der kun var en Officerer tilbage. Længere ude lå nogle døde Tyskere og endelig kom vi til den sidste By.

Her blev der slået Alarm, og vi skulle rykke ud uden Tornyster, som vi ellers altid plejer at have med overalt. Vi fik straks Ordre til at gøre Geværerne klar og marcherede igennem Sønderborg. Alle vegne var der rolig og folk spurgte os, hvor vi skulle hen.

Da vi kom til Sundeved fortalte de os, at begge Kæderne hele Dagen havde stået så tæt, at de kunne have skudt på hinanden. Vi kom frem i forreste Række og fyrede løs et Par Timers Tid, men trak os så tilbage. Vores Batterier turde Tyskerne ikke komme nær, så de holdt sig derfor tilbage.

Jeg har ikke siden talt med Brødkonens Jens, men jeg har ikke Hørt vi skal have nogle Døde eller Sårede. Du må hilse hans Moder fra ham.

I Dag har der været Slag hele Dagen. Nu er Klokken 11, og vi har gået med Lædertøjet på siden i morges. Der er kommet en del Sårede til Augustenborg. Jeg har hørt, at De andre har vundet 2 Kanoner fra Tyskerne. Der har været en stor Ildebrand, og de sagde, det var Dybbøl Mølle.

Jeg har også Hørt fortælle om nogle Skibe, der er sprunget i Luften, og de skulle have taget et fra os med 300 Mand og 80 Kanoner. Jeg tror det dog ikke, før jeg ser det.

Selvom jeg skriver med rødt*, må du ikke tro, at det er Blodet af en Tysker, for jeg har endnu ikke været så tæt på dem, at jeg kunne farve mig i det.

Nu vil jeg ende mit Brev for denne Gang. Send en Hilsen til Præsten og Madammen og Ane og alle gode Venner og Bekendte. Så længe jeg er rask, er jeg også glad, men det er et helt forkert Liv for os alle; for der er ingen Orden på hverken Mad eller Søvn, men vi lever dog alligevel som i et Paradis.

Hører Du noget om hvordan det går med Krigen må Du endelig fortælle mig det, for her ved man intet sikkert.

Her er et lille Brev indeni til Karen. Lev nu vel.

Mads Jensen

*Brevet er skrevet med rødt blæk.